
Zákon přitažlivosti

Susie Tate

Kira

„Kiro, ty cvoku!“ zabručel Mark, když jsem ho praštila loktem do břicha, a konečně pustil dálkové ovládání. Popadla jsem je a s úsměvem od ucha k uchu odlezla po čtyřech dál.

„Vzmuž se, Marky,“ řekla jsem a stisknutím pár tlačítek přepnula na BBC HD. „Víš, že teď potřebuju zprávy ve vysokém rozlišení. A chystal ses to přepnout na *Say Yes to the Dress*, ty dámičko.“

„Jsem dámička a rád se dobře bavím, no co? A odkdy nemáš ráda *Yes to the Dress*?“

„Myslím, že se nám všem hodí být trochu v obraze, nebo snad ne, Marku?“ nadnesla jsem co nejpovýšenějším tónem a rozmáchle ukázala na ostatní v kuchyňce urogenitálního oddělení. Mimo mě a Marka tam byl jen zástupný GU konzultant, který se vehementně snažil nevšímat si nás, a Sandra, sestřička, a ta na mě byla tak zvyklá, že ani pořádně nevzhlédla od tuňákového salátu. „Některé z nás zajímá, co se děje ve světě kolem nás.“

Pauzla jsem televizi a nabrala zhluboka dech. Mark zvedl obě ruce a zavrtěl hlavou.

„Kiro, neopovažuj se...“

Seskočila jsem z pohovky, stoupla si přímo před něj a spustila vlastní verzi rapové písničky *Fight the Power* od Public Enemy včetně funkového tanečního stylu.

Překazil mi to tím, že mě zvedl z necudného dřepu s vystrčeným zadkem a zakryl mi dlaní pusy. Sandra se smála, až se jí třásla ramena.

„Žádné rapování.“ Mark na mě přísně pohlédl. „Jsi malá bílá Angličanka s hipikovskými sklony, *ne* afroamerický bojovník za svobodu z newyorských ghett.“

„Proti mocným můžeme bojovat všichni, Marku.“ Drapla jsem dálkové ovládání a znovu pustila zprávy. „A začíná to tím, že budeme *dobře informovaní*.“

Stručný přehled zpráv skončil. Pohodlně jsem se usadila a zasněně vzdychla, protože se na obrazovce objevil *On*. Mark obrátil oči v sloup.

„Dobře informovaní, houby. Jsi posedlá... tím pitomým *toryem*.“

Okřikla jsem ho, ať je zticha, a sledovala tu skvostnou podívanou v mohutném předklonu, abych lépe viděla.

„Jo,“ hlesla jsem. „Jo, ty *nemravo*, ty jeden politiku. Nos si ten svůj oblek, zlobivý chlapíku. Měj ho. Pracuj v něm.“

Bude vám odpuštěno, pokud si myslíte, že jsem se dívala na nějaký tanec z *Bez kalhot* a ne na současného ministra pro obchod, energetiku a ekologii, který právě vyšel z čísla 10 v Downing Street a nastoupil do čekajícího auta. Byl vysoký, ještě vyšší než členové ochranky po obou stranách kolem něj, a moc hezky vyplňoval ten oblek jako ze škatulky. Měl tmavé vlasy a světle modré oči s pronikavým pohledem. Pokaždé, když se při proslovu podíval do kamery, mi po zádech přejel mráz.

„Hrozně se mi líbí, jak ignoruje lidi od novin. Pořád působí tak přísně a seriózně.“ Hlasitě jsem zasténala a plácla sebou dozadu, protože Barclay Lucas z obrazovky zmizel a místo něj se ukázala Fiona Bruceová. Asi tak minutu jsem se ovívala. „Prokrindapána. Jsem z toho vzrůša úplně vedle. Nejsem si jistá, jestli dnes odpoledne zvládnu svou práci.“

„Tahle obsese začíná být divná, Kiki,“ řekl Mark. „Jo, je sexy, ale vážně. *Politik?*“

„Líbí se mi to jeho dominantní vystupování. Jak se s ničím nepáře. Prostě vezme globální oteplování a dá mu pořádný výprask. Na těch věcech mu záleží. A myslím, že má pěkný zadek, jo. Pod těmi obleky. Aspoň si představuju, že je pěkný.“

Vcelku s Markem souhlasím, že Barclay Lucas není nejlogičtější objekt mého milostného zájmu – mezi ním a mým obvyklým typem (dredy, víčka na půl žerdi přemírou hulení marjánky, pochybná osobní hygiena) zeje hluboká propast. Ale přestože Barclayho partaj podpořila škrty v právním poradenství a snížení příspěvků na bydlení a není tak úplně na straně odborů,

pokaždé když jsem ho viděla mluvit v *Question Time* nebo při zasedání parlamentu (jo, možná jsem trochu praštěná, ale to ještě neznamená, že se večer ráda nepodívám na politiku), měl v očích tenhle *oheň*, vášnivou touhu po změnách. I když je toryovec, zdá se, že chce odhodlaně napravovat sociální nerovnosti. A taky je hnací silou energetické revoluce, která, jak věří, přinese prospěch těm, co jsou ve společnosti nejvíc znevýhodnění, a životnímu prostředí. Poté, co se nukleární fúze před dvěma lety stala reálnou možností v tvorbě čisté energie pro celonárodní síť, někteří politici váhavě přešlapovali. Barclay to rozhodně nedělal. A jak o tom mluvil – s naprostou soustředěností a absolutně srozumitelným výběrem slov! Nedalo se mu nevěřit. Nedalo se *nevěřit*, že Barclay Lucas zachrání tuhle zemi, ano. Vlastně nejen zemi, kdepak. Barclay Lucas dokáže zachránit celý svět.

„Fajn, už je pryč. Můžeš prosím...“ Mark znovu hrábl po dálkovém ovládní, ale když se přiblížil na dosah, ušklíbla jsem se, předklonila se a olízla mu obličej. Má totiž podivnou hrůzu z bakterií. Nesnědl by pečivo, co spadlo v jídelně na zem, ani kdyby tam zůstalo méně než povolených pět vteřin – marnotratný podivínský hnidopich.

„Fuj!“ Zděšeně se odtáhl. „To je *fakt* odporné. Děkuju pěkně, nechci žádné holčičí bacily.“

„Spousta úchylů by vysolila haldu peněz za to, abych jim olízla ksicht,“ sdělila jsem mu. Všimla jsem si, že na nás zástupný konzultant zděšeně hledí, a drze jsem na něj zvedla jedno obočí. Okamžitě odložil sýrový sendvič a rozběhl se k nejbližšímu východu.

„Snaž se neděsit pomocné síly, Kiro,“ napomenula mě Sandra trpělivě a potřásla hlavou. „Víš, jak je těžké někoho sehnat, a tenhle chlápek je docela dobrý.“

„Je to srágora,“ zareptala jsem tiše, popadla nedojedenou půlku opuštěného sendviče a strčila si ji do pusy. „Pojďme, vy lůzři. Všichni ti pindouři a prcky tam venku se sami nevyhlídí.“

„Vlastně dnes nejsi u neobjednaných pacientů, Kiro,“ upozornila mě Sandra. „Prófa dnes musel jet na nějakou mimořádnou schůzku. Máš jít na jeho kliniku HIV.“

Usmála jsem se. Ne že by mi vadilo zabývat se léčbou běžných urogenitálních potíží, ale čas od času bylo fajn dostat se k těžkým případům, a těch byla Prófova klinika plná.

Povzdechla jsem si, opřela záda do židle a zadívala se na vyzáblého, zanedbaného, ale dosud překvapivě pohledného muže před sebou. Překvapivě proto, že měl v obličejí zarudlou, šupinatou pleť od seboroické dermatitidy, vpadlé tváře a podmračený, naštvaný výraz. Proč jsem si myslela, že řešit složité případy bude příjemná změna? Tenhle chlápek byl jednoduše deprimující. Když jsem si všimla, že má příjmení Lucas, napadlo mě, že mi vesmír naznačuje, jak se mi toho dne bude dařit. Vesmírná znamení mě totiž *moc* zajímají. Snít o muži jménem Lucas a pak totéž jméno vidět v záznamech před sebou mi připadalo povedené. Teď mi docházelo, že jsou v mé teorii jisté mezery.

„Pane Lucasi... Henry,“ řekla jsem a všimla si, že při oslovení křestním jménem sebou trhl, ale pořád ještě se nepokusil podívat se mi do očí. „Od vaší hospitalizace s PCP berete už několik měsíců antiretrovirové léky.“

Henryho dlouho trápil suchý kašel, ale nevšiml si toho, dokud nezačal mít potíže s dechem. Asi tak před rokem ho přijali do nemocnice a na rentgenovém snímku hrudníku byly vidět roztroušené stíny naznačující pneumocystovou pneumonii neboli PCP – příznak snížené imunity spojené s nemocí AIDS. Při prvních krevních testech se požaduje test na HIV a výsledek byl pozitivní. Zápal plic tehdy léčili antibiotiky a pacienta propustili s tím, že má brát antiretrovirotika, ale od té doby na klinice vynechal dvě kontroly. Přišel jen jednou a Prófa tehdy napsal do záznamů „plochý afekt“, což znamená, že působil jako člověk bez emocí. Znepokojilo ho to, a když se Henry nedostavil na další kontroly, zkusil ho kontaktovat, ale neúspěšně.

„Vaše hodnota CD4 a virová zátěž se nelepší. A přitom... podle všeho opravdu není důvod, proč se to nezlepšuje. V tomto stadiu bychom u těchto hodnot očekávali výraznou změnu.“

Henry pokrčil rameny a zašoupal nohama po zemi. Měl mastné vlasy a na tvářích několikadenní porost vousů – ne takový ten hezky upravený a módní, spíš jako vousy bezdomovce.

Odkašlala jsem si a zkusila to znovu. „Ehm, Henry... *berete* ty léky?“

Čekala jsem a dívala se, jak krčí hubená ramena a pak krátce přikývne: ne úplně přesvědčivě.

„Totiž kdybyste antiretrovirotika *bral*, vaše hodnota CD4 by měla být skoro neměřitelná, takže...“

„Už jste skončila?“ přerušil mě, hlučně odstrčil židli a zvedl se, jako by chtěl odejít.

„No... vlastně...“

„Protože tohle má být klinika *profesora* Patela.“ Sjel mě pohledem, z něhož jsem vyčetla, že na něj nedělám velký dojem. „Upřímně, nejsem si jistý, jestli stojím o přednášku někoho z jeho přísluhovačů.“

Zhluboka jsem se nadechla nosem a pomalu vydechovala. Přece nedám HIV pozitivnímu pacientovi přes hubu.

„Do prdele,“ zareptala jsem potichu.

„Co jste říkala?“ zeptal se, oči doširoka rozevřené. Už se nedíval na svoje nohy.

„Řekla jsem...“ Odmlčela jsem se a přemítala o důsledcích, pokud vyjádřím svůj skutečný názor. Až moc často jsem to pak schytala. Jenže na tohotohle chlápka nic neplatí. Prófa se ho celé týdny snaží kontaktovat a jde to čím dál hůř. Rozhodla jsem se to risknout. „Řekla jsem *do prdele*.“

Henry otevřel pusu dokořán. Aspoň jsem upoutala jeho pozornost. „Takhle s pacienty nemůžete mluvit! Kdo sakra myslíte, že jste?“

„No, poldové sem kvůli nadávání ještě nevtrhli, takže asi můžu, jo. Nebo spíš ano, pokud je dotyčný pacient debil, co nesnáší ženy.“

„Co *prosím*?“

„Poslyšte, *snažím* se vám pomoci. Myslíte, že jen tak posedávám na klinice a čekám, až budu moct domluvit prolhaným kokešům, ať berou léky, co jim zachrání život a státní zdravotní pojišťovna jim je dává skoro zadara? Máte tušení, co by někdo v subsaharské Africe dal za to, aby se k těm lékům dostal? Ano? Tušíte?“

Teď už se mi Henry díval do očí.

„Nazvala jste mě *kokeš*...“, zaprskal a vypadal jako směska vylekanosti a kupodivu trochy té důstojnosti. „Co to vůbec znamená?“

„Henry, v jiných oblastech života jste určitě zcela rozumná lidská bytost,“ řekla jsem. „Ale co se týče téhle kliniky a léčby, chováte se jak kokot. Tak jo, chcete mi povědět, proč ty léky neberete?“

„Takhle se mnou nemůžete mluvit.“ Z jeho hlasu se ozýval hněvivý tón a nakláněl se ke mně na židli. „Jste vůbec doktorka? *Nevypadáte* jak lékařka.“

Usoudila jsem, že tahle poznámka je fér. Měla jsem na sobě volné saronkové kalhoty, které jsem zakoupila při oslavě úplňku v Thajsku, a tričko v cikánském stylu, ozdobené u okrajů malinkými zrcátky. Z uší mi visely dlouhé náušnice s několika pírkami. A k tomu nohy obuté v žabkách.

„Henry, ujišťuju vás, že jsem kvalifikovaná lékařka. Jsem...“

„Co, začátečnice?“

„Jsem stážistka.“

Vypadal, že ho to upřímně šokovalo. Mávl nevěřičně rukou. „Vyloučeno. Ani náhodou.“

„Když jsem žádala o praxi, tohle oblečení by mi neprošlo. Ale teď už s tím nic nenadělají. Jak vidíte, nemáme nadbytek personálu. Po úspěšném pohovoru jsem nejdřív ze všeho dala pryč všechny mřávané náušničky. No, a když už víme, že mám diplom, vraťme se k našemu problému. Proč ty léky neberete? A už žádné vytáčky.“

„Ech!“ Henry vyhodil ruce do vzduchu a nakrčil se na židli. „K čemu to sakra bude? Bezťak mě nevyлéčí, no ne? Na tuhle blbou nemoc neplatí vůbec nic.“

Předklonila jsem se, počkala, až se mi Henry podívá do očí, a teprve pak jsem promluvila.

„Nejspíš už budete vždycky HIV pozitivní, pravda. Ale to ještě neznamená, že na to musíte umřít. Léky teď tuhle nemoc udrží pod kontrolou, takže se z ní stalo jen další chronické onemocnění, jako třeba cukrovka.“

„Vy to nechápete?“ vybuchl, vyskočil ze židle a začal po místnosti rázovat sem a tam. „*Nechci* žít. Kdo stojí o život, ve kterém nemůže pořádně nic dělat? Býval jsem *chlapák*... Věděla jste to?“ Zasmál se, ale neznělo to ani trochu vesele. „Aspoň jsem si to myslel. Užíval jsem si: krásné holky, rychlá auta. *Myslel jsem*, že jsem fakt borec, jenže pak... bác! S tím vším byl konec.“ Sledovala jsem, jak mu té hněvivé energie ubývá, a pak se na židli sesul dozadu. Asi tak po minutě ticha znovu promluvil, mnohem tišeji. „Nejhorší je...“ Polkl, odkašlal si a pokračoval nakřáplým zastřeným hlasem. „Nejhorší na tom je, že si za to můžu sám. Nejsem jeden z těch nevinných lidiček, co dostali HIV bez vlastního přičinění. Já si ho napíchal do ruky spolu s drogama, které jsem tehdy bral... ze srandy. Protože jsem se kurevsky *nudil*.“ Znovu se podíval na podlahu, povzdechl si a poráženecky svěsil ramena. „Zasloužím si umřít,“ zašeptal svým nohám.

Pomaloučku jsem zavřela oči a cítila, jak se mi svírá srdce. Když jsem je zase otevřela, viděla jsem, že mu po jedné propadlé tváři stéká slza.

„Nezasloužíte si umřít, Henry,“ řekla jsem vlídně, ale místo odpovědi se ozvalo jen frknutí. „Jen proto, že jste si užíval života a dobře se bavil, si zasloužíte dostat nějakou nemoc a umřít na ni? To si myslíte? Nakazit se vi-

rem HIV si nezaslouží *nikdo*. Přece se to nestalo tak, že byste píchal heroin do očiček malým dětem a jehla sklouzla. Užíval jste rekreační drogu sám za sebe. Byla to špatná volba, ale to neznamená, že si zasloužíte umřít.“

„Měl bych jít,“ zabručel a položil ruce na opěrky židle, jako by se chystal vstát.

Instinktivně jsem zvedla ruku a položila mu dlaň na hubené předloktí. „Kdo říká, že nemůžete žít smysluplně? Spousta lidí s HIV má velice bohatý život.“

Henry pokrčil rameny, ale přece jen se znovu pohodlně usadil. „Víte, jak to myslím,“ zašeptal.

„Aha,“ řekla jsem. „Pohlavní styk!“

Mrkl a užasle na mě zíral. „Vy *nejste* normální.“

Odbyla jsem to mávnutím ruky. „Ovšemže ne, ale o to nejde. Chcete nějakou frndu, že jo? Hádám totiž, že nejste gay. Můj gaydar je totiž lepší než apka Grindr na koncertu Eltona Johna a vy, příteli, jste heterosexuál. Taky nerada zevšeobecňuju, ale gayové se obvykle vyrovnávají s diagnózou HIV *mnohem* snáz a léky berou naprosto spolehlivě – což, jak tuším, se o vás říct nedá.“

Henry zakoulel očima, ale všimla jsem si, že mu cuká v koutcích. Zabíralo to na něj.

„Jsem asi sotva dost fit, abych si šel hledat nějakou ‚frndu‘, jak jste to výmluvně vyjádřila. Myslel jsem, že jste sexuoložka. Neměla byste při řeči o genitáliích používat řádné výrazy?“

„Ó, velice se omlouvám.“ Předklonila jsem se a podepřela si na stole bradu. „Začnu znovu. Rád byste vyhledával vagíny přístupné sexuálnímu styku. Mám pravdu?“ Vzdychl, ale přitom mu znovu zacukal koutek. „No dobrááá.“ Pořádně jsem slovo protáhla. „Jestli chcete být dost fit, musíte začít brát léky.“

S cukáním byl v tu ránu konec. Henry se zakabonil. „K čemu mi to sakra bude?“ zeptal se. „Kdo by chtěl mít sex s chlápkem, co je HIV pozitivní?“

Posadila jsem se rovně a nasadila příjemnější výraz. „Nevím, Henry,“ řekla jsem. „Třeba žena, které bude připadat přitažlivý a zalíbí se jí jeho osobnost (v tu chvíli zajisté nepříliš oslnivá, ale k tomu pochopitelně přispěly okolnosti). Třeba se do něj i zamiluje. Nějaká taková.“

Henry si odfrkl a znovu se zadíval na své nohy. „I kdyby mě jakkoli *mi-ovala*, nebude riskovat své zdraví, aby se mnou měla vztah. A to by taky neměla.“

„Henry, léčba antiretrovirotiky může lidem snížit virovou zátěž do té míry, že se měřením v laboratoři nedá zjistit. To vám přece museli říct, když vám zjistili diagnózu. Pokud máte v krvi po dobu nejméně šesti měsíců nezměřitelnou virovou zátěž, *nemůžete* přenést HIV sexem. Nezměřitelná rovná se nenakažlivá. Říkáme tomu N=N. Netvrdím, že byste za těchto okolností nemusel používat kondomy, ale...“

„Co... cože?“ Stočil ke mně oči a viděla jsem v nich záblesk něčeho, co se trochu podobalo naději.

„Pokud budete brát léky tak, jak je předepsáno (pouze jednu tabletku denně), nejen že se vám zlepší zdraví, ale můžete zase pomýšlet na frndy. A *navíc*, myslíte, že lidé nepracují na možnostech léčby? V léčení HIV se během krátké doby odehrál obrovský pokrok. Za deset let bude všechno ještě mnohem dál, no ne? Nemůžete to jednoduše vzdát. Výzkumné týmy, které se na tuhle problematiku zaměřují, to taky nevzdávají. Není důvod, abyste zbaběle zamířil na schody do nebe jen proto, že vás možná čeká pár ošemetných rozhovorů s potenciálními přítelkyněmi, než si to s nimi začnete rozdávat.“

Henry si chvíli mnul zátylek, svěsil hlavu a zafuněl.

„Musíte se *snažit*, Henry,“ zašeptala jsem. „Život není peříčko, někdy se to posere. Ale nemůžete se tomu jen tak poddat.“

Sundal ruku ze zátylku a napřímil se na židli. Vysunul bradu a v očích mu vzplanulo nové odhodlání. Ano, pomyslela jsem si. Kdyby se tomuhle chlápku zlepšila pleť, přibral pár kilo a změnil postoj, rozhodně by mohl být sexy.

„Dobře,“ prohlásil o dost rozhodněji než dřív. „Vysvětlete mi znovu, jak mám brát ty léky.“